

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **IN TIME SPEDICE, spol. s r.o.**, se sídlem Pobřežní 18/16, Praha 8, IČ: 25722174, zastoupeného: Mgr. David Vosol, MBA, advokát, se sídlem Ovocný trh 1096/8, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29.5.2015, čj. ČTÚ-71 628/2014-603/II. vyř.,

t a k t o :

I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 29.5.2015, čj. ČTÚ-71 628/2014-603/II. vyř., se **r u š í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit na náhradě nákladů řízení částku 17.580,- Kč, a to do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Davida Vosola, MBA, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podanou žalobou napadl shora uvedený správní akt, kterým bylo částečně změněno prvostupňové správní rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2014, čj. ČTÚ-14217/2014-610/XII. vyř., ve zbytku bylo prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto tak, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 3.000.000,- Kč podle ust. § 37a odst. 4 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, ve znění účinném v rozhodné době (dále také jen „zákon o poštovních službách“), a to za skutek, že žalobce v období od 1.5.2013 do 31.7.2014 nabízel a poskytoval poštovní služby s obchodními názvy „Small Colli 24-CZ“, „Medium Colli 24-CZ“, „Large Colli 24-CZ“, „Large Colli 48-SK“, „Paarcel hmotnost do 30 kg“, „InPost – S“, „InPost-M“ a „InPost-L“, aniž by předem písemně oznámil žalovanému podnikání v oblasti poštovních služeb, čímž se dopustil správního deliktu podle ust. § 37a odst. 1 písm. b) zákona o poštovních službách,

neboť podnikal jako právnická osoba v oblasti poštovních služeb bez oprávnění. Dále bylo ve správním řízení rozhodnuto o úhradě nákladů správního řízení.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhaje se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, eventuálně snížení uložené pokuty nebo jejího upuštění. V žalobě, kterou je soud při přezkumu vázán, vymezil tyto žalobní body.

[3] Nejprve žalobce poukázal na průběh správního řízení (mezi účastníky nesporný) a poukázal na skutkový i právní závěr žalovaného, který považuje za nesprávný. Uvádí, že žalovaný svůj závěr opírá o skutečnost, že žalobce přebírá zásilky za účelem jejich přepravy a vydání konkrétní osobě, pomíjí však podle názoru žalobce skutečnost, že věc/zásilka může být přepravována v různých jiných smluvních režimech, např. buď v režimu zákona o poštovních službách jako poštovní služba, nebo v režimu zasilatelství podle občanského zákoníku - § 2471 (zákon č. 89/2012 Sb., dále také jen „*občanský zákoník*“). Výklad žalovaného dosahu ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách považuje žalobce za nesprávný a nesouhlasí s tím, že sám svou činností by naplňoval pojem „poštovní služby“ podle tohoto zákonného ustanovení.

[4] Poukázal na charakter služeb, které provádí na základě zasilatelské smlouvy, i na skutečnost, že na tuto živnost má vydané příslušné živnostenské oprávnění. Namítl dále, že v napadeném rozhodnutí předseda žalovaného vytýkané vady prvostupňového správního rozhodnutí neodstranil a k argumentům žalobce, uvedeným v oprávném prostředku, se nedostatečně vyjádřil, čímž napadené rozhodnutí učinil nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů; tuto argumentaci tak žalobce učinil konkrétně součástí žaloby. Namítá, že právní posouzení povahy poskytovaných služeb je nesprávné, když služby poskytované na základě zasilatelské smlouvy nejsou službami poštovními, argumentace ust. § 5 odst. 1 věta druhá zákona o poštovních službách je argumentace kruhem (tautologie). Žádná věcná definice poštovních služeb v zákoně o poštovních službách obsažena není, takovou definicí není vymezení ust. § 1 odst. 2 tohoto zákona, o kterou žalovaný opírá svůj právní závěr. Toto zákonné ustanovení není definicí, ale pouze výčtem některých charakteristik, které poštovní služby ne vždy mívají; postup žalovaného je pak v rozporu s pravidly logiky (tzv. obrácená implikace) a v rozporu s evropskou legislativou.

[5] Žalobce k vyvrácení použití ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách jako definičního znaku uvádí, že tyto charakteristiky mají nejen poštovní, ale všechny ostatní přepravní služby (nejedná se o charakteristiky, které by se vyskytovaly výlučně u služeb poštovních), kdy právní řád ponechává na smluvní volnosti jednotlivých subjektů, jakému právnímu režimu svůj smluvní vztah mezi sebou podřídí (zda poštovní smlouvě, nebo smlouvě zasilatelské či přepravní smlouvě podle občanského zákoníku). Tyto charakteristiky pak nemusejí mít poštovní služby vždy, přičemž pokud by o zařazení do poštovních služeb měl rozhodovat natolik vágní pojem, jakým je „třídění“, pak by docházelo k absurdním důsledkům. Na žádný z těchto argumentů žalovaný nereagoval a v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je konkrétně nevyvrátil, a znovu argumentuje „kruhem“, což bylo právě obsahem odvolací námitky. Rovněž nebylo nijak nereagováno na odvolací námitky, že tímto postupem vstupuje bez zákonného oprávnění žalovaný do smluvního vztahu mezi žalobcem a jeho zákazníky. Stejně tak žalovaný nereagoval na argument, že zákon o poštovních službách neobsahuje žádné ustanovení, které by omezovalo smluvní volnost v oblasti zasilatelství. Žalobce dále v odvolání poukázal na výklad žalovaného ohledně kontraktační povinnosti v případě poštovních služeb, na což rovněž nebylo reagováno.

[6] Žalobce pak dále poukázal na to, že podle jeho názoru nebylo reagováno na jeho odvolací námitky týkající se tvrzené svévole při postupu správního úřadu spočívající v nerespektování zákonné úpravy, zmatečnost výkladu, kdy smluvní vztah mezi zákazníky a žalobcem by měl být podřízen dvěma právním režimům (zasílatelská a poštovní smlouva), kdy podle jeho názoru nemělo být řízení vůbec vedeno a žalobce za něj neměl být postižen.

[7] Závěrem této části žalobních bodů žalobce poukázal na to, že poštovní služby nikdy neposkytoval, skutečnost, že k tomu byl za právní úpravy účinné do 30.4.2013 oprávněn, neznamená, že by tohoto oprávnění v praxi skutečně využíval; znovu opakuje, že poštovní služby nikdy neposkytoval.

[8] V další části žalobních bodů žalobce tvrdil, že správní úřad nesprávně vyhodnotil výši uložené pokuty ve vztahu k možnému likvidačnímu charakteru této sankce; žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaný vycházel z trhu přepravních služeb (nikoliv pouze poštovních služeb), neodůvodnil společenskou nebezpečnost jednání a nezohlednil současnou obtížnou ekonomickou situaci žalobce, který se pohybuje dlouhodobě ve ztrátě i přes obrát. Podle názoru žalobce je možné při uložení pokuty vycházet z výnosů, ale podle jeho názoru takový postup předpokládá konstantní ziskovou marži na poskytovaných službách, což v současné době v segmentu zasílatelských služeb není.

[9] Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné, přičemž ve vyjádření uváděl obsahově tytéž důvody, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[10] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali, dokazování nebylo doplňováno, neboť pro samotné rozhodnutí ve věci je ve spise dostatek podkladů.

[11] Z obsahu předloženého správního spisu jsou patrné tyto pro posouzení sporu mezi účastníky podstatné skutečnosti (vzhledem k tomu, že účastníci nespoujají samotný průběh správního řízení, soud se soustředí na konstataci pouze sporných okolností, jímž je zejména právní názor na hodnocení zjištěného skutkového stavu).

[12] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že k výzvě žalovaného předložil žalobce své všeobecné obchodní podmínky pro dopravce, rámcovou smlouvu o přepravě, vzor rámcové smlouvy o přepravě a vzor zasílatelské smlouvy. Správní orgán prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce nabízel a poskytoval v příslušném období služby popsané výše v odůvodnění rozsudku. Po konstataci podaného rozkladu a jeho důvodů je dále uvedeno, že žalobce byl od 24.11.2010 oprávněným provozovatelem poskytujícím poštovní služby na základě živnostenského oprávnění, novelou zákona o poštovních službách (č. 221/2012 Sb.), došlo ke změně právní úpravy, kdy od 1.1.2013 jsou oprávněny poskytovat poštovní služby pouze ty osoby, které splní oznamovací povinnost, to však nenastalo. Správní orgán prvního stupně při zjišťování skutkového stavu vycházel z podkladů, které jsou uvedeny shora. K námitce žalobce, že neposkytuje poštovní služby, je uvedeno ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách a ust. § 2 tohoto zákona, z čehož vyplývá, že služby žalobce jsou poskytovány prostřednictvím poštovní sítě (poštovní zásilka – v přepravních podmínkách žalobce definována jako obálka či balík předaný k doručení na jednu adresu nebo věc převzatou k poskytnutí služby, musí být před převzetím označeny logem žalobce, identifikací odesílatele a příjemce a zabaleny způsobem znemožňujícím poškození či zničení; příjemce – žalobce požaduje, aby na jím přepravovaných zásilkách byl příjemce identifikován, stejně jako odesílatel; poštovní podání – není podstatné, že je zboží přepravováno smluvními dopravci; třídění – svezení zásilek na svozové depo, roztřídění a převezení na doručovací

depo; dodání – tím dochází prostřednictvím smluvních dopravců; poštovní síť – tou je v případě žalobce síť dep, sítě dopravců a vlastních zaměstnanců). Žalobce zajišťuje celý proces od podání zásilky až po její dodání a není rozhodné, zda tak činí prostřednictvím svých zaměstnanců či nasmlouvaných partnerů, existence sítě vyplývá i z faktu, že poštovní zásilka je předána účastníkům řízení, který ji po absolvování určitých procesů (svoz, třídění, odvoz) doručí adresátovi.

[13] V další části odůvodnění je rozebrán pojem „podnikat“ s ohledem na dřívější legální definici podle obchodního zákoníku, a poté je zdůvodněna výše uložené pokuty (vzhledem ke skutečnosti, že soud ruší rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, tuto část odůvodnění jako nepodstatnou pro rozhodovací důvod soudu neuvádí).

[14] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[15] Právní úprava, podle níž soud spor rozhodl, je následující. Podle ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, ve znění účinném v rozhodném období: *„Poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy a za podmínek stanovených tímto zákonem. Poštovní služba zpravidla zahrnuje poštovní podání, třídění a přepravu poštovní zásilky prostřednictvím poštovní sítě a je prováděna za účelem dodání poštovní zásilky příjemci. Za poštovní službu se považuje i dodání poukázané peněžní částky.“*

[16] Podle ust. § 37a odst. 1 písm. c) zákona o poštovních službách: *„(1) Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že ...*

a. c) podniká v oblasti poštovních služeb bez oprávnění nebo v rozporu s obecnými podmínkami podnikání podle § 17, ...“

[17] Podstatnou změnu právní úpravy, účinnou od 1.1.2013, provedl zákon č. 221/2012 Sb., který mj. nově vymezil, co je poštovní službou v ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách, a dále pak novelizoval zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „živnostenský zákon“), když doplnil do výluk z živnostenského zákona *„provozování poštovních služeb a zahraničních poštovních služeb podle zvláštního právního předpisu“* [nové znění ust. § 3 odst. 3 písm. aj) živnostenského zákona]. Zároveň tento zákon v příloze živnostenského zákona zrušil v příloze č. 4 bod 54 (kterou byla vymezena živnost *„provozování poštovních a zahraničních poštovních služeb“*), ponechal však bez novelizace vymezení živnosti v příloze č. 4 v bodě 53 *„zasílatelství a zastupování v celním řízení“*.

[18] Po přezkoumání napadeného správního rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů soud dospěl k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), proto jej soud zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem soudu je v dalším řízení správní úřad vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).

[19] V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. března 2016, čj. 11 A 197/2013-96, s jehož právním názorem souhlasí a i v tomto rozhodnutí z něj vychází (soud uvádí, že právní spor v tomto případě je odlišný v tom smyslu, že v souzeném případě

se jedná o uložení pokuty za správní delikt, zmíněný rozsudek zdejšího soudu posuzoval rozhodnutí o vymezení služeb jako zasílatelských služeb; právní posouzení je však v obou případech stejné, jímž je naplnění pojmu „poštovní služba“, proto je v obecné argumentační rovině možné z tohoto rozsudku a jeho obecnějšího právního názoru vycházet). Zdejší soud mj. v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že: „soud k výkladu pojmu poštovní smlouvy výlučně podle obsahu (dle ust. § 5 odst. 1 věta druhá zákona), dle názoru soudu není správný. Výčet náležitostí uvedených v ust. § 1 odst. 2 věta druhá zákona je pouze demonstrativní (fakticky může být konstatováno, že poštovní službou je jakákoliv služba, která jeden nebo více rysů vůbec nevykazuje), na jeho základě nelze jednoznačně definovat obsah poštovní služby. Zásadní je proto ust. § 1 odst. 2, kde je jednoznačně uvedeno, že poštovní službou je činnost prováděná podle poštovní smlouvy v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 věta první zákona, kde jsou závazně uvedeny náležitosti poštovní smlouvy. Je-li v ust. § 5 odst. 1 věta druhá, uvedeno, že poštovní smlouva je jakákoliv smlouva, jejímž předmětem je poskytnutí poštovní služby, je nutné opět přistoupit k definici poštovní služby, zásadně poskytované na základě poštovní smlouvy, tedy hodnotit zejména, zda se v konkrétním případě jedná o faktické poštovní služby nabízené provozovatelem ve smyslu zákona o poštovních službách a je nabízeno uzavření poštovní smlouvy způsobem upraveným zákonem o poštovních službách. Na tomto místě je pak nutné odkázat na znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES, z níž žalovaný svůj závěr o poskytování poštovních služeb žalobcem dovozuje. Směrnice jednoznačně deklaruje nezbytnost liberalizace poštovních služeb v rámci řízeného otvírání poštovního trhu hospodářské soutěži. Poštovní trh má být tedy otevřen konkurenci, tedy osobám, které výslovně chtějí v odvětví poštovních služeb podnikat. Má-li být trh otevřen, pak výlučně těm, kdo konkurovat na poštovním trhu chtějí, ze směrnice rozhodně nevyplývá, že by měla být násilně vnucena povinnost konkurovat dosavadním monopolním provozovatelům poštovních služeb subjektům, které poštovní služby poskytovat nechťejí a podnikají v jiných oblastech, resp. využívají jiných zákonem aprobovaných smluvních typů. Pokud zákonodárce otevřel poštovní trh ostatním subjektům, rozhodně nenastala povinnost osob podnikajících v oblasti zasílatelství nadále podnikat v oblasti poštovních služeb. V tomto ohledu lze odkázat i na důvodovou zprávu k zákonu č. 221/2012 Sb., o změně zákona o poštovních službách. V ní je uvedeno „V roce 1992 byl na evropské úrovni zahájen ambiciózní projekt, jehož cílem bylo vytvořit jednotný vnitřní trh poštovních služeb s adekvátním harmonizovaným právním rámcem, který by umožnil všem evropským obyvatelům využívat na celém území efektivní, spolehlivé a kvalitní poštovní služby, a to za přijatelnou cenu. Evropská komise zařadila tyto priority do Zelené knihy o rozvoji jednotného trhu poštovních služeb [COM (91) 476 final]. Mezi první kroky tohoto projektu patřila harmonizace pojmu a obsahu univerzální služby na jedné straně a vymezení vyhrazené části poštovního trhu na straně druhé. Univerzální poštovní služby musely odpovídat zejména zásadám všeobecné dostupnosti (nabídka určená všem a za přijatelné ceny), rovnosti (žádná diskriminace např. z hlediska místa poskytování služby), kontinuity (stálá služba) a pokrytí celého území. Otázka, co přesně je obsahem univerzální poštovní služby, byla harmonizována na evropské úrovni a tato služba pak zajišťována prostřednictvím historických veřejných provozovatelů poštovních služeb. Výměnou za povinné poskytování těchto služeb si určení a tradiční provozovatelé poštovních služeb udrželi výhradu – poštovní monopol. Tyto monopoly pak byly kontrolovány a postupně redukovány s cílem dosáhnout zcela liberalizovaného jednotného vnitřního poštovního trhu. V průběhu více než 15 let byly zásady publikované v Zelené knize kompletně rozpracovány do tří poštovních směrnic. V této souvislosti byl v první poštovní směrnici Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby definován zejména rozsah univerzální služby a stanoven poštovní monopol, a to

hmotností 350 g a pětinasobkem ceny za zásilky s korespondencí prvního hmotnostního stupně.

[20] *Druhá poštovní směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/39/ES ze dne 10. června 2002, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na další otevření poštovních služeb Společenství hospodářské soutěži, stanovila rytmus postupného a řízeného pokračování liberalizace poštovního trhu. Počínaje dnem 1. ledna 2003 byl tak poštovní monopol nastaven na 100 g a na trojnásobnou cenu základního tarifu aplikovaného pro zásilku s korespondencí prvního stupně hmotnosti; ode dne 1. ledna 2006 byl váhový limit snížen na 50 g a cenový limit na 2,5 násobek základního tarifu.*

[21] *Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/6/ES ze dne 20. února 2008, kterou se mění směrnice 97/67/ES s ohledem na úplné dotvoření vnitřního trhu poštovních služeb Společenství (dále jen „třetí poštovní směrnice“), se završuje postupný proces liberalizace evropského poštovního trhu. V praxi dokončení liberalizace spočívá především v odstranění zbývajících částí dosavadního monopolu a dalších právních a ekonomických bariér bránících vstupu konkurentů na trh poštovních služeb a vytvoření konkurenčního multioperátorského prostředí na vnitřním trhu poštovních služeb Evropské unie. Cílem je umožnit podnikání všem zainteresovaným subjektům, a to ve všech oblastech poštovního trhu a za stejných podmínek.*

[22] *Třetí poštovní směrnice vytyčuje 3 hlavní, svým charakterem v podstatě politické cíle, a to:*

- a) zajištění poskytování trvale udržitelné univerzální poštovní služby (v terminologii zákona o poštovních službách se jedná o základní služby),*
- b) otevření trhu poštovních služeb rovné soutěži,*
- c) zajištění přiměřené ochrany uživatelů všech poštovních služeb, tj. nově nejen služeb poskytovaných veřejnými poštovními operátory.*

[23] *Žádný z uvedených cílů nesmí být považován za nadřazený, a proto tyto cíle musí být v nové právní úpravě obsaženy v celém komplexu složitých vzájemných vztahů, které jsou s jejich naplněním spojeny. Otevření trhu tak například nesmí vést k nezajištění poskytování rozsahu univerzální služby vyžadovaného směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/67/ES ze dne 15. prosince 1997 o společných pravidlech pro rozvoj vnitřního trhu poštovních služeb Společenství a zvyšování kvality služby, ve znění směrnice 2002/39/ES a směrnice 2008/6/ES (dále jen „poštovní směrnice“). Obdobně, povinnost zajištění univerzální služby nemůže být implementována způsobem, který nezaručí skutečné otevření trhu, tj. že zachová stávající, případně vytvoří nové bariéry vstupu na trh. Poštovní směrnice a z ní vyplývající nová právní úprava proto musí kombinovat a v maximálně možné míře odrážet pohledy a názory celé řady zainteresovaných subjektů. Jedním ze základních cílů liberalizace poštovního trhu je rovněž zvýšit kvalitu poskytovaných poštovních služeb. Liberalizace tedy není samoučelným cílem, je pouhým prostředkem pro to, aby se kvalita těchto služeb zlepšila. Úroveň poštovních služeb v rámci Evropské unie je až dosud nižší, než odpovídá potřebám dnešní společnosti. Hlavní příčinou je monopolní nebo značně dominantní postavení jednotlivých poskytovatelů univerzální služby v členských státech (v ČR se jedná o držitele poštovní licence, tj. fakticky Českou poštu, s. p.). Evropská unie proto vychází z úvahy, že vznik konkurence přinutí poskytovatele univerzální služby k tomu, aby se více než dosud věnovali potřebám zákazníků, aby zvyšovali kvalitu svých služeb a aby v rámci cenové konkurence snižovali své náklady. Vznik konkurence zákazníkům současně přinese větší výběr služeb než dosud. V této souvislosti je nutné konstatovat, že zákazníkem v oblasti poštovních služeb jsou prakticky všechny fyzické i právnické osoby v dané zemi. Liberalizace a s ní spojený vznik účinné konkurence by měly přispět k rozvoji této oblasti, což by se případně mohlo projevit zvýšením celkové poptávky po poštovních službách. Obecné zvýšení poptávky by pak mělo pro poskytovatele univerzální služby přinejmenším zčásti kompenzovat důsledky jeho sníženého podílu na trhu.“*

[24] *Důvodová zpráva odkazující na cíle směrnice jednoznačně deklaruje, že reforma spočívá v odstranění zbývajících částí dosavadního monopolu a dalších právních a ekonomických bariér bránících vstupu konkurentů na trh poštovních služeb a vytvoření konkurenčního multioperátorského prostředí na vnitřním trhu poštovních služeb Evropské unie. Cílem je pak umožnění - tedy nikoliv vnucení - podnikání výlučně zainteresovaným subjektům - tedy nikoliv těm, kdo o podnikání v oblasti poštovních služeb zájem nemají. Jednoznačně tedy na základě směrnice mají být odstraněny bariéry v podnikání a umožněn přístup novým zájemcům o provozování pošty, nikoliv vnucení této podnikatelské aktivity subjektům v oblasti poštovních služeb nepodnikajícím. K tomu lze dodat, že na postavení žalobce se ničeho v průběhu postupné liberalizace poštovního trhu nezměnilo. Otevřela se volné konkurenci pouze poslední oblast zásilek dosud doručovaných monopolně, nic se (tak jako dosud) nezměnilo na charakteru zasílatelských smluv žalobcem uzavíraných, rozhodně otevření poštovního trhu konkurenci neznamená zánik zasílatelství, resp. jeho přeměnu na poštovní služby.“.*

[25] V této souzené věci žalovaný ani v prvostupňovém, ani v napadeném správním rozhodnutí, nevykládá pojem poštovní služby v celé šíři, navíc v napadeném správním rozhodnutí na argumentaci žalobce uplatněné v opravném prostředku (rozkladu) rezignoval a konkrétně na ni nereagoval, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti (argumentace, která je v odůvodnění uvedena, je stále stejná a vychází z předpokladu, že žalobce poskytoval poštovní služby, což bere za argumentační základ, který nevysvětluje a z něj pouze vychází jako z daného faktu). Jak již uvedl zdejší soud ve shora citovaném rozsudku, výklad poštovní služby omezený pouze na příkladný výčet komponent poštovní služby podle ust. § 1 odst. 2 a vysvětlených pojmů podle ust. § 2 zákona o poštovních službách soud považuje za nedostatečný; navíc v praxi budící spíše více konfliktů než smysluplných řešení (výklad žalovaného podle názoru soudu podřazuje pod pojem poštovní služby v podstatě každou přepravu nákladu – železniční, silniční, stejně jako převoz zboží např. mezi jednotlivými částmi podniku, pokud jej bude provádět třetí subjekt – vymezení komponent poštovní služby v ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách je natolik široké, že k takovému výkladu musí směřovat; např. i železniční dopravce zásilky třídí, když určuje, která z přepravovaných věcí bude kde vyložena, i v tomto případě musí být znám odesílatel a adresát věci, tedy podle výkladu žalovaného zásilky, neboť si jinak lze těžko představit, jak by v praxi taková služba mohla fungovat, i v tomto případě se věci svážejí do větších center – dep – kde jsou dále roztrženy).

[26] Ačkoliv lze souhlasit s tím, že pojem poštovní služby pro účely případného sankcionování právem zakázaného jednání [ust. § 37a odst. 1 písm. c) zákona o poštovních službách] může být vykládán s ohledem na povahu takového jednání, tedy bez ohledu na to, jak je případně příslušné jednání nazváno (tedy i případné jednání spočívající v poskytnutí poštovní služby, byť by bylo nazvané zasílatelská smlouva, může definici poštovní služby z obsahového hlediska naplnit – srov. k tomu např. ust. § 5 odst. 1 zákona o poštovních službách), samotné vymezení poštovní služby (a tím i deliktního jednání) však musí být provedeno precizněji, než odkazem na příkladný popis určité služby, který splňuje množství různých smluvních typů (např. smlouva zasílatelská, smlouva o přepravě věci, smlouva o provozu dopravního prostředku – srov. třeba vymezené smluvní typy v občanském zákoníku).

[27] Výklad, který v daném případě poskytl žalovaný, tak je příliš zjednodušující a pomíjí shora naznačené souvislosti pramenící z možností uzavřít tyto smlouvy podle občanského zákoníku, čímž však rovněž pomíjí smluvní volnost obou účastníků smluvního vztahu upravit si svá práva a povinnosti, která musí být rovněž respektována. Není možné bez dalšího

vycházet z toho, že pokud dva smluvní subjekty uzavřou zasilatelskou smlouvu podle ust. § 2471 a násl. občanského zákoníku, kdy jejich vůle směřuje k uzavření tohoto smluvního typu výslovně upraveného občanským zákoníkem a mající své historické zakotvení v obchodním styku, že zároveň touto smlouvou uzavřeli poštovní smlouvu podle ust. § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách, neboť k uzavření poštovní smlouvy vůle stran nesměřovala. Výklad, z něhož vychází žalovaný, pomíjí skutečnost, že účastníci nechtěli poštovní smlouvu uzavřít, když chtěli svá práva a povinnosti podřídít jinému právnímu režimu (např. smlouvy zasilatelské, nebo smlouvě o přepravě věci), nelze je tak bez dalšího nutit k tomu, aby svá práva a povinnosti podřídili úpravě a vymezení poštovní smlouvy (kde jsou práva vymezena v ust. § 7 zákona o poštovních službách) a znemožnit jim uzavřít smlouvu jinou, jejíž uzavření však právní řád umožňuje. Jak je patrné již z označení tohoto institutu – i poštovní přeprava se zakládá uzavřením smlouvy, tedy poštovní smlouvy, proto vůle jednotlivých smluvních stran k uzavření určité smlouvy nemůže být přehlédnuta jako nepodstatná, a musí být vykládána s ohledem na to, zda účastníci chtěli uzavřít smlouvu poštovní nebo jinou.

[28] Kromě velmi těžko řešitelných právních konfliktů, které výklad žalovaného představuje v oblasti soukromoprávních vztahů mezi jednotlivými smluvními subjekty (kdy ty jsou nuceny uzavřít poštovní smlouvu, ačkoliv jejich vůle může směřovat k uzavření jiného smluvního typu), pak tento výklad rovněž nerespektuje veřejnoprávní regulaci příslušného podnikání, resp. živnosti. Zákonodárce zákonem č. 221/2012 Sb. sice vyňal oblast poštovních služeb z aplikace živnostenského zákona a podřídil ji režimu zákona o poštovních službách, zároveň však nezrušil jako živnost volnou zasilatelství. Tuto živnost i nadále ponechal jako živnost volnou, podřízenou živnostenskému zákonu, proto i v oblasti veřejného práva ji nadále vymezuje a žalovanému nedává žádnou zákonnou kompetenci tuto živnost nějak regulovat (tu mají nadále živnostenské úřady). Každý výklad právní normy musí vždy respektovat právní řád jako celek, který musí působit jednotně a nerozporně. Pokud stále existuje jako živnost činnost označená jako zasilatelství podle živnostenského zákona, nelze bez dalšího vycházet z toho, že nějaká část této činnosti (v rozhodnutí není prozatím jasné řečeno, která část takové činnosti, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí tato část rozkladové námitky nebyla nijak hodnocena) vlastně zasilatelstvím není a jedná se o poštovní službu, když zároveň jednoznačná definice poštovní služby neexistuje (jak bylo shora uvedeno, ust. § 1 odst. 2 zákona o poštovních službách je pouze příkladným vymezením jednotlivých součástí poštovní služby, samotná definice této služby, když už ji zákon sám nenabízí nepochopitelně ani ve svém ust. § 2, je však možná pouze při respektu k dalším aspektům této služby jako služby poštovní, jak bylo shora uvedeno – např. povinnost uzavřít poštovní smlouvu podle ust. § 4 odst. 2 zákona o poštovních službách).

[29] Všechny tyto okolnosti, ač jsou pro posouzení naplnění skutkové podstaty deliktního jednání, za něž byl žalobce odsouzen, podstatné, zůstaly prozatím neposouzeny, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a soud je tak zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[30] Pro korektnost argumentace soud dodává, že zákonná úprava provedená národním zákonodárcem zákonem č. 221/2012 Sb. je podle jeho názoru značně chaotická a vycházející z cílů liberalizace poštovního trhu podle evropského práva jen opravdu velmi volně. Tím spíše však taková právní úprava musí být vykládána správními úřady v celé souvislosti právního řádu jako celku, a to zejména tehdy, pokud se jedná o posouzení deliktního jednání s možností uložení sankcí v nezanedbatelné výši.

[31] Soud pak dále uvádí, že vzhledem ke skutečnosti, že ruší napadené rozhodnutí pro vady řízení, již se nezabýval tou částí žalobních bodů, která směřovala do výše uložené pokuty, neboť takové posouzení je prozatím předčasné.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, náleží mu náhrada nákladů řízení, která se sestává ze zaplaceného soudního poplatku a odměnou za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Konkrétní výše nákladů řízení je následující: odměna – ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby x 3 + 21% DPH (úkony právní služby tvoří převzetí věci, sepsání žaloby a účast na jednání dne 23.5.2017), jeden poloviční úkon za účast u jednání při vyhlášení rozsudku dne 25.5.2017 – 3.100 Kč x 1 + 21% DPH - odměna snížená o 50%, režijní paušál - 300 Kč x 4 + 21% DPH, soudní poplatek - 3.000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 15.050 Kč, DPH 21% : 2.530,50 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 17.580,50 Kč. Soud přiznal advokátu daň z přidané hodnoty z jeho odměny a režijního paušálu, neboť advokát je plátcem této daně.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká